

[Arne Bjerregaard]

derfor også at være med til at fremme en global udligning på det økonomiske område, idet vi føler, at en sådan kan være en væsentlig forudsætning for at fjerne de spændinger, som ofte skaber de militære konfrontationer. Men netop fordi vi ønsker afspænding og nedrustning i stedet for oprustning, finder vi det påkrævet, at vi i den givne forhandlingssituation ikke fjerner den pression på Sovjet, som netop kan være medvirkende til et resultat, der imødekommer nævnte målsætning, selv om, det erkender jeg, det ud fra en partipolitisk synsvinkel kunne være givtigt at imødekomme strømninger, der dirigeres af den øjeblikkelige angst – en angst, som kan være velbegrundet, men en angst, som har lukket af såvel for historiske kendsgerninger som for relevante forudsætninger for afspænding og nedrustning.

Om det andet må vi sige, at kristeligt folkeparti erkender nytten af og mulighederne for eventuelle atomvåbenfri zoner. Vi noterer Papandreous tale i december sidste år, og vi vil gerne arbejde med på nogle af hans tanker. Vi mener, at det måske kan være realistisk eller ikke helt urealistisk at arbejde måske på to officielle zoner, i første omgang en nordlig zone og en Balkanzone. Vi vil da ikke afvise, at vi vil være med til at arbejde for det. Jeg vil næsten sige, at vi vil være med til at arbejde for noget sådant, hvis det er muligt, men vi er samtidig nødt til at erkende, at vi jo ikke alene kan skabe sådanne zoner. Det kræver da, at modparten vil spille med. Først når modparten vil spille med, er det muligt at skabe sådanne atomvåbenfrie zoner. Man må gerne vide, at så arbejder kristeligt folkeparti særdeles villigt med, hvilket også vil fremgå af de programmer, vi har lavet på disse områder.

Derfor skal jeg sluttelig referere, hvad vi bl.a. siger om det fredspolitiske arbejde, som vi mener er særdeles væsentligt også set i denne sammenhæng.

Vi siger omtrent sådan i vores fredspolitiske program: selv om magtbalancen hidtil har forskånet os for den tredje verdenskrig, er det meget risikabelt at holde den på et stadig stigende niveau. I teorien arbejder alle partier i parlamenter, i FN, for en almindelig og fuldstændig nedrustning, men i stedet for at stirre os blinde på dette måls fjernhed, ønsker kristeligt folkeparti at medvirke til nedtrapning, hvis det er muligt, af terrorba-

lancen. Vi vil til stadighed søge at påvirke de siddende regeringer til at forholde sig positivt i de nedrustningsforhandlinger, hvor Danmark selv er med, og påvirke de lande, vi har indflydelse på, til at medvirke aktivt til gennemførelse af konstruktive løsninger til fremme af nedrustningen.

Jeg mener, at dette harmonerer fuldstændig med det, jeg indledningsvis sagde.

Vi kan bl.a. derfor stemme for det fremsatte dagsordensforslag.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Gert Petersen beskyldte mig for at vildlede, fordi jeg kun talte om SS-20erne og ikke om alle disse SS-4ere og SS-5ere, der har stået i Østeuropa og Sovjetunionen tidligere.

Jeg er da udmærket klar over, at der har stået et stort antal SS-4ere og SS-5ere, men det var netop disses ikke særlig tidssvarende karakter, som gjorde, at Sovjetunionen begyndte at udbygge med SS-20ere. Når jeg har talt om SS-20erne alene, er det så sandelig ikke vildledende, nej, det er på grund af dette våbens ganske særlig farlige karakter. Når det er det, det drejer sig om, når SS-4ere og SS-5ere er på vej ud, når de er afløst af SS-20, hvorfor i alverden skulle vi så tale om disse andre, antikverede våben? Endelig vil jeg gøre opmærksom på, at det også kun er SS-20erne, som er omtalt i det socialdemokratiske dagsordensforslag. Så hvem er det egentlig, der vildleder her, hr. Gert Petersen?

Når vi nu taler om at vildlede, må jeg sige, at hr. Gert Petersen har leveret et usædvanlig ondartet og groft eksempel på vildledning, når hr. Gert Petersen i sit indlæg forsøger at fremstille det, som om vestmagterne i dag har en atommæssig overmagt i Europa. Hr. Gert Petersen kommer med en forklaring om, at det i virkeligheden er helt groft at ville komme med en nulløsning, for så vil man tvinge Sovjetunionen tilbage til, som hr. Gert Petersen kalder det, sin sikkerhedspolitiske situation fra før 1959, mens vestmagterne opretholder deres situation, som den er i 1983. Det er jo en forbløffende mangel på respekt for kendsgerninger.

Hvis man vender sig til det, som er udsendt fra instituttet for strategiske studier – denne bog om den strategiske balance, som hr. Gert Petersen slæber rundt på et æseløret eksemplar af, men som han i den grad har